

til Anvendelse ikke alene paa Arbejdernes, men paa saa mange andre Individuers Stilling, lad os da rette denne Lovgivning, lad os se at faa bedre Regler; det skal jeg gerne se at virke til, hvad jeg kan. Men jeg synes ikke, at deri indeholdes nogen fyldestgørende Grund til at gaa til noget af den Bestaffenhed, som det, der indeholdes i det foreliggende Forsørgelseslovsforslag; dertil maatte vi have en anden Grund. Dette Forslag gaar ud paa, at enhver, der ernærer sig ved legemligt Arbejde, skal være betragget for, at han, naar det rammer ham et hvilket som helst Ulykkestilfælde, faar Følgerne af dette Ulykkestilfælde erstattede af vedkommende Kommune. Herfra undtages naturligvis de Arbejdere, der henhøre under de særligt farlige industrielle Virksomheder, thi de behandles jo i den anden Del af Lovforslaget. Men bortset fra denne Undtagelse, er der i øvrigt ingen Undtagelse, idet enhver, der ernærer sig ved legemligt Arbejde . . . . (Bramsen: Mod Løn!) . . . . ja mod Løn selvfølgelig, falder ind derunder. Som sagt, der er ikke nogen Undtagelse med Hensyn til Ulykkestilfældene. Men her kommer jeg igen og spørger: Ja, men hvorfor tage vi saa denne Distinktion med: „Enhver, der ernærer sig ved legemligt Arbejde mod Løn“? Thi naar det gælder om Kommunernes Støtte, hvorfor ere saa Kommunerne nærmere til at støtte dem, der ernære sig ved legemligt Arbejde end dem, der ernære sig ved aandeligt Arbejde? Og der have vi en underlig Ting i Lovforslaget, at medens det begrænser de berettigede til kun at være dem, der ernære sig ved legemligt Arbejde, tages der i saa Henseende ikke noget Hensyn til den paagældendes økonomiske Stilling i det hele taget. Medens man, hvad Arbejderne ved de industrielle Erhverv angaar, kan se bort fra deres økonomiske Stilling, fordi der er Tale om en Ret, der stiftes Arbejderne over for Arbejdsgiverne, paa Grund af Arbejdets særlige Bestaffenhed, medens man her kan se bort fra Fordringen om, at vedkommende skal være ubemidlet, fortaar jeg ikke, hvorledes man kan se bort fra denne Fordring, naar man lægger Forpligtelsen over paa Kommunen. Vi kunne dog ikke komme til, at Kommunen skal afholde disse Udgifter uden Hensyn til, om vedkommende er velhavende eller ikke. Altsaa her maa vi nødvendigvis have denne Betingelse med, at de paagældende, for at nyde godt af Lovforslaget, skulde være ubemidlede, enten man vil tage dette Begreb i den Forstand, hvori vi have det i Sygekasseloven, eller man vil stille en anden Begrænsning op for det. Og saa dette, at man tager alle Ulykkestil-

fælde med, forekommer mig at være i allerhøjeste Grad betænkeligt. Jeg skal i saa Henseende kun nævne et Eksempel, der viser, hvor vidt man kan komme. Sæt, at et af de private Teatre her i København brænder, og at der ved den Lejlighed omkommer og tilstadekommer en Mængde Mennesker. Saa skal Kommunen give Erstatning til alle dem iblandt disse, som ernære sig ved legemligt Arbejde mod Løn, medens Kommunen staar uden noget som helst Ansvar over for alle de andre. Kommunen har Ansvar over for den første Gruppe, enten de eje noget eller ej — og det er jo for saa vidt ligegyldigt, om de ernære sig ved legemligt Arbejde mod Løn, de kunne jo godt være formuende ved Siden af — de have Krav paa Kommunen, men over for de andre tilstadekomne eller omkomnes efterladte kan Kommunen stille sig fuldstændig afvisende. Over for dette Eksempel vil jeg spørge, om nogen kan give en tilstrækkelig Grund for at tage Tingen paa den Maade, som netop her er sket. Med Hensyn til selve Forsørgelseskravet er det klart, at de Indvendinger, jeg har gjort mod at inddrage den Tid, i hvilken vedkommende har været hjulpen ved at være i en Sygekasse, under Forsørgelsen her, de Indvendinger, jeg gjorde med Hensyn til Forstrøringen for de industrielle Bedrifter, jo komme fuldt ud til Anvendelse ogsaa her. Der er jo ikke nogen Grund til her at give de paagældende en særlig Afgang til Forsørgelse af Kommunen, naar Forholdet er det, at de paagældende burde være i en Sygekasse og kunne søge deres Hjælp der paa almindelig Maade. Og hvad Kapitalforsørgelsen angaar, kan jeg ikke se rettere, end at den er ganske umulig. Kommunen kan dog aldrig indlade sig paa at udbetale de paagældende et Kapitalbeløb, som man udsætter sig for, at Modtageren bortgiver den næste Dag til andre, Børn eller Slægtninge, eller hvem det skal være, for at han saa selv kan vende sig til Fattigvæsenet, og det offentlige saa blive nødt til at forsørge ham paa almindelig Maade. Skulle vi her gaa til noget Krav, maa dette Krav absolut falde sammen med det almindelige Forsørgelseskrav, altsaa begrænses derved, at Hjælpen ikke gaar ud over, hvad der er nødvendigt til at forsørge den paagældende og hans paarørende, og at Forsørgelsen gives paa samme Maade som Fattighjælp og Alverdomsforsørgelse, altsaa saaledes, at man sikrer sig imod, at den paagældende misbruger, hvad han modtager af Kommunen.

Det var i Korthed de Indvendinger, jeg har at gøre mod det foreliggende Forsørgelsesforslag, og det vil være klart, at saaledes som det foreligger, betragter jeg det